

Gnistgapet

Medlemstidning för Lund Touring Team, nr 4 2013

Brittsommar

Foto: David Ehrenstråle

Hej alla LTT:are!

Vi har passerat halvåret 2013 och framför väntar en brittsommar med flera MC-turer.

Vi har hunnit med att se på fallskärmshoppning,

arrangerad av Bengt J, ett mycket trevligt arrangemang med därtill hörande mycket trevliga körning.

Vi har haft vår övernattningsresa som denna gång ledde oss till Danmark och Margeuriteruten. 2 fantastiska dagar på danska vägar som man inte trodde fanns. En underbar tur helt enkelt, via norra Själland ner via Storabältbron till Möns klint. Jag trodde man kunde se någon MC-förare ligga nere vid stranden och bada, men....

Vi har även hunnit med ett antal av Lars Nicklassons berömda måndagsturer och vi har även hunnit med LTT:s årliga Sydsvenska tur. Vi har verkligen haft tur med vädret i år, någon

regnskur har vi fått men mestadels mycket bra MC-väder.

Nästa stora resa är som bekant, för er som följer vår kalender, Rhönedalen och därpå Kiviksturen.

Jag hoppas att ni har njutit lika mycket av våra utflykter och arrangemang som jag har gjort. Ett stort tack till dem som lägger ner ett så stort jobb på planering av dessa resor, ingen nämnd och ingen glömd!

Kör försiktigt i brittsommarvärmen!

Eder ordförande
Reidar Karlsen
0418-734 00/0703-404 540

Redaktören spaltar upp

Foto: Pontus Block

Förgubbning och förgumning. Vi är inte ensamma om att ha en jämförelsevis hög medelålder i vår klubb. Nog ett faktum som gäller

många MC-klubbar och överhuvudtaget MC-intresset i stort.

Sträck på er ni LTT-medlemmar som är under 50 för ni är undantagen som bekräftar huvudregeln!

Var tid har sin profil med vad som intresserar människan. Många av dem som är unga idag är inte lika fascinerade av mekanisk teknik som vi äldre stötar. För dem gäller digitala intressen och hobbies. Och visst är det fantastiskt vad man med datorer kan åstadkomma

för människa och miljö.

Med mina 67 år är jag ur ålderssynpunkt ett "sänke", men hoppas att det ändå är den inre åldern som räknas.

Jag tycker jag att vi skall välkomna unga medlemmar i LTT. Kanske berätta om vår hobby i skolor. Befrämja en ungdomssektion. Annars finns LTT inte längre i framtiden, vilket vore trist.

Nästa nummer blir tryckt. Lämningsdag för bidrag är onsdagen den 9 oktober. Välkommen!

David Ehrenstråle

Clint Eastwood-turen

Text & foto: David Ehrenstråle

Visst är det väl så att Clintan i sina tidigaste spagettivästernfilmer på slutet rider in i solnedgången? Skurkarna är nedkämpade och eftertexterna rullar. Litet så kände vi oss när vi hängde med Lars Nicklasson på Ut-och-köra måndagen den 19 augusti.

Rent faktiskt gick färden norrut från Statoil via Örtofta till Remmarlöv, västerut över Stora Harrie, Södervidinge, Dagstorp, Västra Karaby och Hofterup ut till Lundåkrabukten vid Järevallen, sedan sydost via Barsebäck, Hoftrerup, Löddeköpinge, Borgeby, Flädie, Fjelie, Önnerup och Värpinge tillbaka till Lund och Café Gräddhyllan.

Själv upplevde jag det som att vi i det oäändliga körde rakt västerut med solen rätt i nyllet. Om jag hade anført den 17 motorcyklar starka truppen hade den långa körningen västerut slutat inte bara med blöta MC-boots och tändstift. Då hade vi nämligen hamnat i Öresund.

Men tack vare Lars, kurviga småvägars okrönte mästare, undvek vi elegant en dylik fadäs genom att i

absolut sista stund vid Barsebäck dramatiskt svänga 90 grader vänster och därmed förflytta oss parallellt med strandlinjen i stället för rakt emot den och ut i plurret.

Det hela avlöpte väl varvid de 15 av oss som hängde med ända in i slutet angjorde Café Gräddhyllan för ett uppiggande litet samkväm med förfriskning.

Backspegel med klös. Rött, bloddroppslänkande, nagellack under "klorna" hade fullbordat illusionen av en desperat, morbid klösning.

Kvällsluften i gränden på väg att fyllas med motorcykelmuller från hemvändande klubbmedlemmar.

Utsikten vid Møns klint från toppen av klipporna är magnifik. Frånvaron av skyddsräcken gjorde att Christer, Wolfgang, Reidar och Inger tittade med stor försiktighet. Foton: Tord.

Margueriteruten på Själland

Texter: David Ehrenstråle, Håkan Olin & Inger Degerfält
Foto: Tord Andreasson, Håkan Olin & David Ehrenstråle

Marguerite är, som alla vet, det danska ordet för prästkrage. Den danska Naturstyrelsen beskriver sträckan som "...en bilrute, som visar dig vejen igennem de skønneste steder i Danmark." Sant är att sträckan går på det mindre vägnätet, genom små byar och genom böljande landskap. Ibland är det bedövande vackert och ibland litet småtrist med fula hus och lappad asfalt. Men en resa är det definitivt värt!

Hur som helst var jag nog en av de första att anmäla mig när Ingela Holmgren och Tord Andreasson distribuerade sin inbjudan.

Samlingen inför avresan var Ilkas kundparkering i Svågertorp, ett synnerligen begåvat val av plats, då det ligger alldeles intill där jag bor.

Allt var fantastiskt välarangerat. Nog en nödvändighet med 17 deltagare. Gruppindelningen var klar och väderutsikterna inför helgen hyggligt lovande.

Afsted!!!

Första etappmål var domkyrkan i Roskilde. Staden var platsen för de förhandlingar där Danmark

1658 avhände sig Skåne, Halland och Blekinge till Sverige.

Mitt religiösa intresse är obefintligt, varför jag nöjde mig med att samtala med övriga som stannade kvar utanför kyrkan. Här fanns möjlighet att ta en klunk av någon medhavd vätska. Termometern kröp under

Smartast av alla i Korsør var Bengt Andersson och Lars Nicklasson. I stället för att häcka i baren i svettmarinerade MC-kläder och dricka öl gick de upp på rummet och bytte till luftigare klädsel för att därefter förena sig med oss andra och förtära kall dryck. Foto: David.

LTT:s tur utmed delar av Margueriteruten (dansk stavning) ägde rum 3-4 augusti. Vi körde drygt 70 mil runt Själland och på Møn med en övernattnings. Vi körde moturs på mestadels ljuvliga, mindre landsvägar.

dagen upp till 31 grader, varför vätskeintaget inte fick ignoreras. Min, inför turen till Rhônedalen, nyinköpta MC-jacka är välventilerad, särskilt i armhålorna, men läcker som ett såll vid regn. När regnet kom var jag därför tvungen att stanna för att dra på mig regnstället, vilket sedan som ett vårtvarmt omslag följde mig ända till övernattningshotellet i Korsør, intill fästet för Stora Bältsbron. Gruppen sinkades, men

värre ändå var nog den trafikstockning som uppstått sedan ett cykellopp avslutats. Danmark är en nation med en stor cyklingsintresserad publik. När åskådarmassorna därför skulle hem stod trafiken still.

Hur som helst angjorde vi Nykøbing havn, på norra Själland, där vi åt vår medhavda matsäck. Självtunnade jag mig rostbiff med litet potatissallad. Regnet hängde fortfarande i luften och jag var den ende som

svettades i regnställ i värmen.

Dagens resmål var hotell Comwell Grand Park. Att resledningen piskade på oss litet var välgörande på så vis att vi ankom till hotellet innan kvällen. När vi väl checkat in allihop utbrast Ingela i en kommentar som väckte allas sympati: – Nu skulle det smaka gott med en öl (betänk värmen)! Där satt vi i receptionen och beställde kall dryck från baren. Alla utom två,

Denna gigantiska skördetröska släppte belevat fram oss på den slingrande lilla vägen. Från vänster ser vi Håkan, Wolfgang & Petra, Inger och Ingela vid passagen. Foto: David.

nämligen Bengt och Lars som först bytte om till luftiga, svala kläder och därefter förenade sig med oss andra. Kvällen ägnades åt samvaro med trevliga klubbkamrater. Trött av den värmemassage dagen utsatt mig för gick jag till rummet relativt tidigt, bara för att väl där pigga till och kolla den senaste bondfilmen, Skyfall, till det bittra slutet.

Møns klint

Huvudmålet för dag 2 blev Møns klint med mellanlandning ling i Næstved.

Skördetröskorna var i drift dessa dagar. På vägen kom vi 14 motorcyklar på en slingrande liten väg mellan mogna sädesfält. Vi mötte den största tröska jag någonsin sett. Den var så stor att den gick på larvband, som en stridsvagn. Dessa dinosaurier släpar en bred tröskvals bakom sig på ett släp. Föraren behövde hela vägbredden för att komma runt kurvorna ordentligt med tröskvalsen och släppte artigt fram oss först.

Vid ankomsten till klinten erbjöd jag mig att passa hjälmar och jackor om de bara placerades under min

uppsikt där jag slog mig ner på caféet. Generöst erbjudande inte sant? Ingen gick ner (och upp) de 450 trappstegen mellan klipornas topp och havet! Det var till och med så att de som promenerat till utsiktspunkten (se sid 4) var genomsvettiga när de ankom till caféet där jag satt.

Efter Møns klint började vi dela på oss för att klara olika ambitioner för hemresan. Jag för min del körde till min syster i Humlebæk för en musikalisk fest med hennes jazzorkester.

David Ehrenstråle

Marueriteruten, fortsättning

Efter vårt stopp för att titta på Møns klint satt vi upp på våra cyklar igen

Här delade gruppen upp sig. Några önskade åka hem direkt och andra ville fortsätta åka med Tord en bit till. Efter att vi rullat ner för backen till Møns klint visade det sig att några till hade lämnat huvudgruppen för att åka hemåt. Vi andra fortsatte att köra på de härliga vägarna som tog oss bort mot "Margaretha" bron. Bron som förbinder Falster och Farø med övriga Själland. Väl framme vid rastplatsen vid bron var vi desarmerade till endast sju cyklar. Efter kort samråd beslutades att vi köra på motorvägen en bit för att sedan svänga av den och fortsätta på den spikraka väg 151 norrut. Den gamla vägen ner till Röby som säkert många åkt eller kört på under 80-talet. En underbar gammal väg som går via Rønnede och Dalby till Køge. En lugn väg där man kan köra på med bra hastighet och nästan utan någon trafik. På den sköna vägen kan man njuta av utsikten under körningen då trafiken inte är så intensiv. Efter ett kort stopp för att fylla upp våra tankar gick färden vidare norrut. Men bara efter någon km efter vårt stopp upptäcktes att Ingela tappat sin registreringsskylt. Vi fick göra helt om för att leta upp den. Det tog inte lång tid innan den hittades. Väl vidare och uppe i Køge togs beslutet att åka den sista biten mot Öresundsbron på motorvägen. Trots att vi närmade oss Köpenhamn var trafiken inte så intensiv som man skulle kunna tro. Väl i Kastrup rullade vi ner i tunneln och strax var vi uppe på Öresundsbron. Efter att betalt överfarten stannade vi på Skånerasten för att ta avsked innan alla spreds för vinden till olika hemmål.

Ytterligare en dag på Själland runt var till ända. Denna dag hade vi sluppit både regn och den värme som vi hade på lördagen. Söndagens körning var mer avsvalkande än lördagseftermiddagens.

Väl hemma tror jag att alla var nöjde med helgens körning. En väl upplagd tur med mycket fina små vägar med mycket att titta på under körningen. Ingela och Tord har gjort ett underbart jobb för oss.

Ser fram emot nästa års körning redan.

Vid tangentbordet Håkan Olin

Margarethabron. Foto: Håkan.

Ingela utan registreringsskylt. Foto: Tord.

Møns klint. Foto: Håkan.

Vi skiljs åt vid Skånerasten p-plats vid fästet till Öresundsbron. Foto: Håkan.

Att tänja på gränserna...

I dag rör jag mig med ”viss värdighet” (läs stelhet) det blir så när man har utsatt kroppen för saker den inte riktigt är van vid...

Motorcykelns trippmätare stod på 76 mil vid hemkomsten, därtill var detta mestadels 76 slingriga 40-70 km/h mil. Mil som dessutom var körda under endast 2 på varandra följande dagar vid en temperatur som gjorde att jag kunde plocka av vinterfodret i jackan och stänga av värmen i handtagen, om man säger så. Redaktörens termometer berättade att vi under lördagen körde i 31 graders värme vilket förklarar det märkliga fenomen som jag aldrig tidigare upplevt på hojen, fartvinden svalkade INTE!

Att köra 76 mil på slingriga vägar ”utomlands” är inget jag skulle ens tänka tanken på att klara av på egen hand. Tack vare LTT så klarade jag det, ett fint arrangemang med trevliga pausplatser och ett verkligt trevligt gäng att pausa med gjorde det dessutom den långa färden till ett behagligt nöje.

Dock är jag lite fundersam över vad som hänt med klubben? När jag gick med år 2009 så var det på grund av att det tydligt deklarerades på klubbens hemsida att det var lika viktigt att fika som att köra hoj!!! Om en så viktig policyfråga ändrats borde det väl ha varit efter allmän omröstning. Har jag missat något? Nåväl, vi får väl kompensera det genom att köra en liten liten runda en måndagskväll och fika läääänge på Gräddhyllan. Vi har ju ett härligt minne att prata om... Vackra vyer, stupet vid Møns klint, de fina hotellet, den goda maten, glassen mm. Och vad hände med ”pannan” som trillade i gruset och sen försvann? Någon som vet?

Det lär vara nyttigt att ibland röra sig utanför sin så kallade ”komfortzon” att göra något som man inte brukar och inte riktigt tror sig klara av. Det lär vara sådana upplevelser som får oss att växa som människor. Tack kära LTT-are som tog mig med en bit utanför min komfortzon i helgen, jag klarade ju det, och kom lycklig och stolt hem!

Måndag morgon efter en sån här helg tänker jag glatt, kan jag köra MC 76 mil på en helg kan jag väl fixa Slöjddlexikon till Nordiska museet och temapaketet om ull till Nationalencyklopedin lätt som en plätt :-) Dags att dra till jobbet...

Ville bara säga stort tack, Ingela o Tord för ett fint arrangemang. Jag vet att ni lagt ner massor av tid och tanke på att planera allt in i minsta detalj. Tack även till Håkan och Ingela som satte på handlovsskydd (= Biltemas gasstöd, red. anm.) på mitt gashandtag, det var bästa grejen! Och tack alla ni andra vänliga, tålmodiga och glada LTT-are som var med, tack för sällskapet!

Hejohoj, Inger Degerfält

Före avfärd. Deltagarna ler mot oss på Ilkas kundparkering i Svågertorp. Foto: Tord.

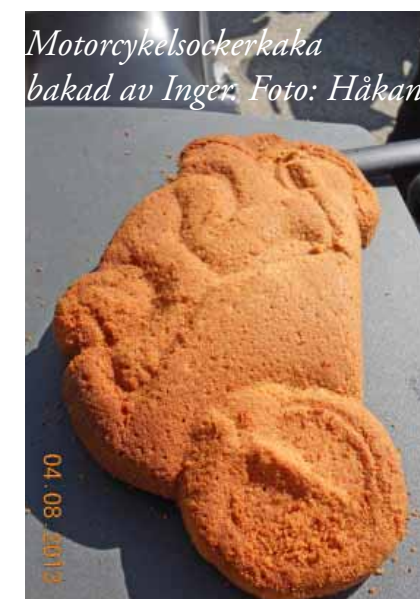
Lunchpaus i Klintehavn.

En stund senare besöker vi Møns klint. Foto: Håkan.

Vackert korsvirkeshus.

Foto: Håkan.

Motorcykelsockerkaka
bakad av Inger. Foto: Håkan.

Mannen till vänster i bild hade aldrig sett så många motorcyklar och var tvungen att ta några bilder. Foto: David.

Francis-Barnett 2-takt som nämns i texten och som Malke körde (lånad).

Seniorrallyt i Höganäs 13 juli 2013

Håkan Rosborg, text & bild

Kärleken till motorcyklar tar sig oändliga uttryck, lika skiftande som uttrycksgivarna. Alla kör naturligtvis inte cykel själva men vad gör det. Kärleken är ofta livslång.

I mitten av juli gick ett kärleksevenemang för cyklar födda före 1945 av stapeln i Höganäs – Seniorrallyt. I strålände solsken vid saluhallen, som är inrymd i gamla "saltglaserat". Två oldboys från det tidiga LTT medverkade. Lars "Malke" Hjälmsberg och Mats Munklinde. Mats hade jag långt före LTT kontakt med då jag i mitten av tonåren behövde delar till min BSA B33. Vad Malke körde i tidig LTT-tid minns jag inte men jag vill minnas att

Mats i garaget på Fäladen huserade en Velocette. I dag har Mats en handfull veteraner, flera gånger om. De som samlar som i ett museum har han dock ingen förståelse för. Motorcyklar skall användas och brukas. Malke är förresten i september arrangör av backtävlingen Björnsnäsbacken vid Norrköping. Film finns på Youtube och artiklar på webben.

Alla, både förare och åskådare i Höganäs, kände mycket väl dessa båda pro-

filer. Malke skulle köra en lånad Francis-Barnett tvåtakt på 250 cc (tror jag). Mats kör en raritet från 1929, en Sunbeam. Sunbeammodellerna är kända för det skickliga hantverket i konstruktion, design och montering.

Äldsta motorcykeln var en Wanderer byggd 1911. 404 cc. Alltså 102 år gammal. Sen fanns det naturligtvis några Husqvarnor, Monark, Suecia, Ariel, Rex, Henderson, AJS, H-D, BSA och lite annat. Några för

mig okända märken visade också upp sig, exempelvis Dunelt, med kvinnlig förare livligt påhejad av tonårsson.

Körsträckan mätte 80 km. På några samlingsställen avverkades frågor av slaget "Hur långt är Sverige".

Sådana här veteranrallyn är riktiga folkfester. En upplevelse jag kan rekommendera innan ni sätter tofflorna. Varför inte kolla in årliga Skåne Rundt i slutet av augusti. Tidigare LTT:are kan finnas bland deltagarna, exempelvis Ingrid och Thorbjörn.

Till sist måste nämnas att Mats är arrangörsledare för just detta rally.

De två oldboysen – Malke t v och Mats t h (översta bilden). Sunbeam som nämns i texten och som Mats körde (bilden till höger).

Det är vargatider där ute

Inför resan till Frankrike hade jag i god tid bokat årlig service och genomgång av min mc. För två veckor sen fick jag ett sms med innebörden att tiden avbokats p.g.a. konkurs. Proffsigt gjort av konkursförvaltaren, tycker jag att gå ut med ett sådant meddelande så att man slipper dyka upp i gryningsdimmorna bara för att hälsas välkommen av övertejpade fönster med texten "konkurs". I detta fall var det mc-Huset i Malmö som tvingades höra upp med sin verksamhet. Triumph Center i Landskrona stängde den sista augusti p.g.a. bristande lönsamhet, enligt deras hemsida. Trist för oss mc-entusiaster, anställda och fordringsägare. Men förhoppningsvis bra för de mc-handlare som finns kvar. Låt oss hoppas att det inträffade kan gynna dem, för vi behöver dem – inte sant?

David Ehrenstråle

Besök på Skånes Fallskärmklubb

Bengt Johansson, text.

Foto: Reidar Carlsen, Tord Andreasson & David Ehrentråle.

Lördag 6 juli bjöd SMHI på perfekt MC-väder under LTT:s dagsutflykt till Skånes Fallskärmklubb som håller till på Kristianstad Airport i Everöd.

Jag hade förmån att vara turledare, det beror inte på att jag är en särskilt duktig sådan utan på att jag är medlem i fallskärmklubben och den ende LTT:are som känner till koden till hänglåset på deras infartsgrind.

Everöd ligger omkring åtta mil från Lund och färden dit lades förstås inte längs E22:an, i stället passerade vi i promenadtakt Gårdstånga, Hammarlunda, Flyinge, Löberöd, Västerstad, Långaröd, Huaröd och Östra Sönnarslöv och så kom vi äntligen fram till målet, Everöds flygplats. Vi kunde bekräfta att Skåne erbjuder många fina vägar utan alltför många störande bilar, strax efter Tollstorp störde vi emellertid en orm som gassade sig på asfalten i det strålände solskenet.

Väl på flygfältet så tog vi oss frihet att strunta i den skyltade anvisningen till besöksparkeringen, fräckt körde vi förbi avspärrningskonerna, rundade tankanläggningen och ställde upp våra hojar på rad framför hangaren. Det ska synas när LTT kommer!

Hangaren var under vårt besök fylld med fallskärmhoppare som packade sina fallskärmar, det upplevde vi stundtals vara lite störande

Ratbike med hälsning från Portugal. Foto: Margaretha Mingersdorff.

Gnistgapet

—> fortsättning från sid 13

för i hangaren håller ”Kioskanten” till. ”Kioskanten” Maria är mamma till fallskärmsklubbens chefinstruktör och under hoppdagarna driver hon via en lucka en miniservering. Alla LTT:are lät sig väl smaka av dagens rätt, en kycklinggryta med ris och dricka för en femtilapp.

Maten intog vi vid ett bord i solskenet utanför hangaren och framför oss bjöd hopparna på ett hisnande skådespel när de flög runt i luften samt landade med sina fallskärmar. De lämnar normalt flygplanet någonstans mellan 1200–4000 meters höjd. Under ett fritt fall utför hopparna ofta olika formationer och rörelser och de löser oftast ut sina fallskärmar på ungefär 1000 meters höjd.

En modern fallskärm är konstruerad och uppträder på ett sätt som liknar en flygplansvinge. Den måste flyga framåt för att kunna bära hopparen, en fallskärm flyger normalt av egen kraft i minst 35 km/tim. Flyger hopparen sin fallskärm i medvind så adderas vindens hastighet och då kan det gå undan i förhållande till marken som ju ”står stilla”.

Landningen sker förvånansvärt mjukt. Vi gjorde en förbjuden promenad ut

till landningsmärket, det ligger mitt på den tänkta landningsplatsen och då var det nästan att vi hukade oss när 10 hoppare en efter en landade runt omkring oss.

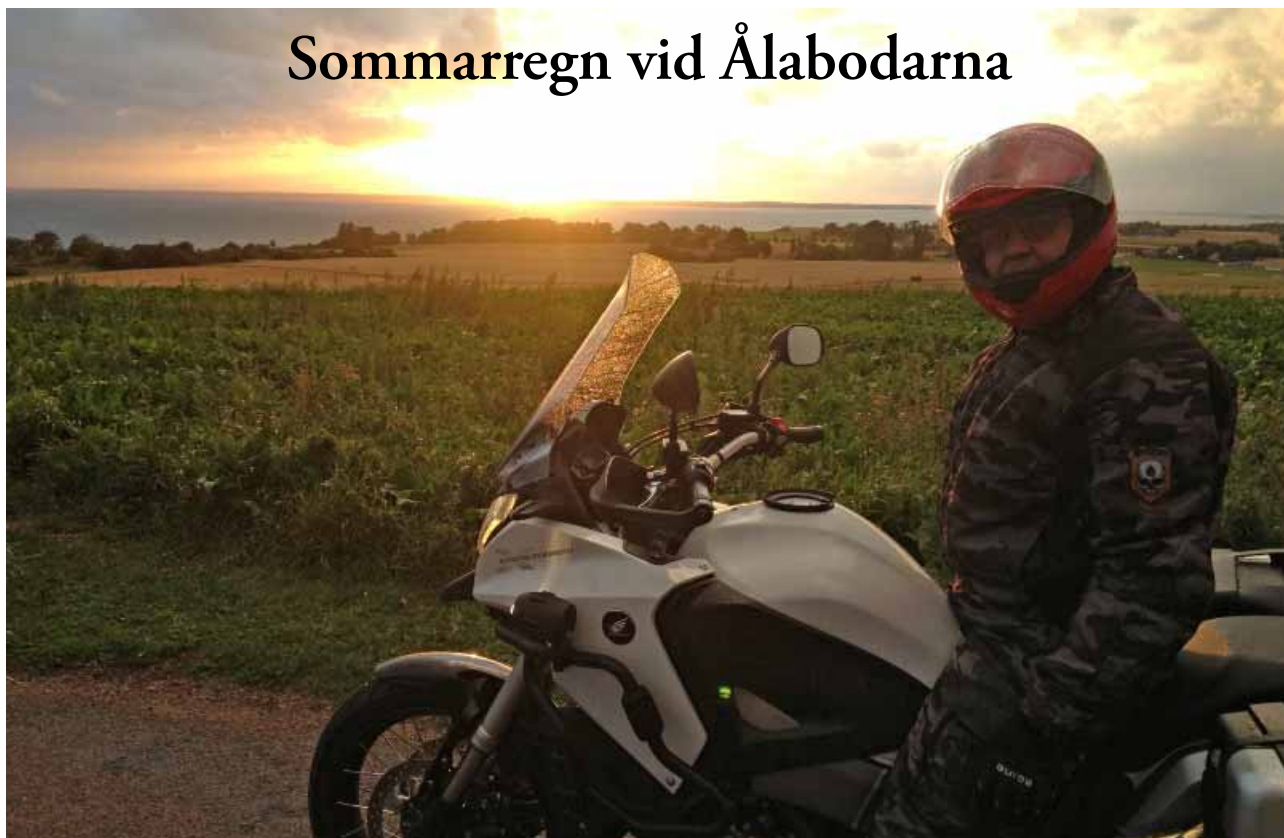
Klubben opererar två flygplan, en mindre Cessna 206 och en större De Havilland Beaver. Denna dag var det action med Beavern, en kanadensisk maskin med kapacitet att lyfta 10 hoppare till uthoppshöjd 3-4 gånger i timmen.

De klåfingriga LTT:arna kunde förstås inte avhålla sig från att undersöka Beavern och några LTT:are kom sig för att diskutera dess ålder. Flygplan underhålls på ett minutiöst sätt och når ofta aktningsvärd ålder. Instrumentpanelens utformning blev den detalj som hjälpte Tord att hamna närmast i den gissningstävling som följde. Modellen konstruerades i slutet av 1940-talet, fallskärmsklubbens exemplar byggdes 1967. Under många år drevs Beaverns propeller av en bensindriven stjärnmotor, på denna Beaver fann vi i stället en modern turbinmotor som drivs med jetbränsle och som lämnar 600 hk.

Efter ett par timmar anträdde hemfärden längs småvägar.

Sommarregn vid Ålabodarna

Några bilder från en kvällsutflykt till Ålabodarna med min goa vän Stevo Pjevic och hans nya Honda VFR1200. Som du ser så hänger regnet i luften, men vi klarade oss undan det värsta genom att lämna platsen. En stund senare insåg jag att jag hade tappat min ena handske så det var bara att köra tillbaka. Som tur var hittade jag den. Vad gör man inte för sin hobby?

Janos Grönhed, text & foto

Vid Sveriges sydspets: fr.v. David Ehrenstråle, Lars Nicklasson, Marie Lindahl, Ingrid Salmon Norén, Jan Andersson & Tord Andreasson.

Klubbturen till Smygehamn

Onsdagen den 10 var en av de få dagarna denna extraordinära juli månad 2013 då solen sken med sin frånvaro och temperaturen knappt nådde till 20-strecket. En envis nordvästan lovade dock att vi skulle få en bekväm resa i medvind till målet för dagen.

En handfull klubbmedlemmar hade slutit upp. Gruppen förstärktes av en hangaround, Ingrid hade på något sätt lyckats värva en deltagare som bodde i närheten av Smygehamn och ville hänga på vår kortge. Marie hette hon om jag minns rätt (Marie Lindahl red. anm.). Turen gick längs små vägar fria från övrig trafik, förbi Kyrkheddinge, Häckeberga, sen ut på det böljande Sydsjånska slåttlandskapet. Dryga timmen efter avfård hade vi nåått målet Smygehamn. Dessvärre fanns inga veteran-mc på plats som vi hade hoppats på. I stållet fick vi håålla till godo med en trevlig pratstund på Smygehamns café, avnjutande en våffla eller annan godsak som kiosken kunde bjuda på. Vi noterade på vår promenad ner till hamnen att en ny restaurang öppnat för säsongen. Temat verkade vara grillbuffé, det både såg gott ut och doftade härligt. Hade vi kånt till detta hade det varit ett alternativ till våfflor, kanske något att komma ihåg inför framtida utflykter?

Efter posering inför kameran nere vid "vågvisaren" tog vi farväl av Marie och gjorde gemensamt följe till Börringe station där våra vägar skildes åt.

Tord Andreasson, text. David Ehrenstråle, foto.

Dagfinn köpte nya offroad-däck då han kom fram till Säfsen.

Kul på grus

Per-Eric Nilzén, text & foto

Varje år, helgen före midsommar, anordnar Touratech tillsammans med BMW Motorrad ett event i södra Dalarna som heter Adventure Days. Hit åkte undertecknad tillsammans med fem andra MC-kompisar för att lära mig mer om gruskörning och ha kul.

I år lockade Adventure Days i Säfsen runt 600 deltagare främst från Skandinavien, men också tyska och engelska nummerplåtar syntes i vimlet. Vi från Syd-sverige, dvs Pelle Nilzén, Thomas Granbom och Lars Birve, träffades på macken i Gårdsstänga på onsdagen för att köra första etappen upp till Hjo, där vi hade bokat övernattnig på ett vandrarhem. Då hade vår nordligast boende kamrat, Dagfinn Christensen från Mo i Rana redan varit på resa i två dygn. Resan till Hjo genomfördes i strålande väder och vi tillbad vädergudarna att låta solen lysa över oss även följande dag. Något i våra böner gick dock fel, för nästa dag började det regna redan då vi närmade oss Karlsborg. Efter en god och mycket

prisvärd frukost på K3:s soldathem, antrade vi motorcyklarna för de återstående 24 mil till Säfsen. Vi kom fram vid 15-tiden, rejält dygnblöta in på kalsingarna. Efter en snabb, varm dusch och nya, torra kläder återvände dock både livet och det goda humöret, speciellt eftersom Dagfinn, som hade kommit fram dagen före, bjöd på "hoste-

saft" och kall öl.

Säfsen Resort, där vi bodde, är tillsammans med Säfsen Alpin en mycket välordnad anläggning, främst avsedd för vintersport, som med fördel även kan användas för andra aktiviteter. Området är naturskönt och fullt med mer eller mindre utmanande grusvägar. Thomas, Lars och jag delade en stuga, medan Dagfinn från

Dagfinn Christensen, Pertti Rautio, Curth Månsson, Pelle Nilzén, Lars Birve og Thomas Granbom är klara för förarkurs i gruskörning.

Hängbro i trä över Västerdalälven.

Norge delade en stuga med Curre och Pertti från Uppland. Stugorna som vi hyrde, var mycket välutrustade med torkskåp (mycket användbart), dusch, bastu, två sovrum och kök. Lunchen serverades på Säfsen Alpin, medan frukost och middag serverades i Säfsen Resorts stora matsal samt i ett stort tält, som fanns i anslutning till matsalen. Det fungerade mycket bra, fantastisk god mat och ingen väntetid.

Torsdag morgon bjöd på rätt hyfsat väder och vi började dagen med förarkurs i gruskörning. Under nästan två timmar fick vi, under lending av duktiga instruktörer, lära oss att ställa in cyklarna, öva att styra med benen, bromsa hårt på löst underlag, träna balansen samt att behärska motorcykeln i brant terräng (nedre delen av slalombacken). Därefter drog vi ut på tur för att praktisera de ny-

vunna kunskaperna. Dagarna var fulla av olika aktiviteter. Förutom förarkurser ordnades guidade turer med olika svårighetsgrad allt ifrån grönt till svart, som i slalombacken. De gröna och blå turerna kan köras med vanliga landsvägsdäck, medan grovmönstrade offroad-däck rekommenderas för de röda och svarta turerna. Dessutom tillhandahåller arrangörerna GPS-baserade

Dagfinn (till höger) bjuder på "hostesaft".

turer "på egen hand". Valet föll på en ca 70 km lång GPS-tur, som vi räknade med att klara av i god tid före lunch. Det myckna regnandet hade dock gjort vissa sträckor mycket svårare än arrangörerna hade tänkt sig. Inte nog med att skogsvägarna på vissa ställen var mycket spåriga och fulla med lösa, stora stenar, underlaget var också mättat med vatten. Detta resulterade i att gruset flöt omkring och att fästet var minimalt. Här hade det behövts riktiga offroad-däck. Efter några smärre incidenser beslöt vi att korta av turen för att hinna i tid tillbaka till den efterlängta lunchen. Efter välförtjänt näringsintag deltog vi i en blå, guidad tur, som var lite mindre krävande än förmiddagens äventyr. På kvällen bjöds på en mängd olika föredrag,

dels olika reseberättelser och dels kurser i hur man utnyttjar Garmin-navigatörer på bästa sätt. Gissa om det var några trötta gubbar som kröp till kojs fram emot midnatt.

På lördagen hade vädergudarna äntligen hörsammat våra tidigare böner och solen sken från en klarblå himmel. Träningsvärken hade dock infunnit sig hos några av deltagarna varför Thomas, Curre och jag var tacksamma för att vi kvällen innan hade bokat oss för en 4-timmars grön tur. Pertti och Dagfinn gav sig däremot ut på en av de röda turerna, en bedrift speciellt av Pertti, som körde på vanliga asfaltdäck.

På eftermiddagen gjorde vi en privat utflykt. En av färdledarna hade tipsat oss om att det fanns en unik hängbro i trä över Väster-

dalälven knappt 10 mil norr om Fredriksberg. Söndag morgon inleddes med en tidig frukost inför de dryga 60 milen hem till Skåne. Bara några kilometer från Fredriksberg fick vi dagens första naturupplevelse. En ståtlig älgko med efterföljande rödbrun kalv vandrade majestätiskt över vägen ett 50-tal meter framför oss. En påminnelse om att vi aldrig kan vara säkra på att vara ensamma på vägen, även om andra tvåbenta medtrafikanter inte syns till.

Ett antal timmar senare är det dags för nästa häftiga naturupplevelse. Vi har passerat Ljungbyhed och Thomas kör först. Jag noterar att det ligger ett trafikdödat djur på vägen och i samma ögonblick ser jag den stora rovfågeln, som just har upptäckt, att midnatten är räddad. Den faller ihop vingarna och störtar mot kadavret, samtidigt som Thomas närmar sig samma punkt med ungefär samma hastighet. Tack och lov uppfattar vår vilda vän situationen och bokstavligen tvärnitar en meter från marken, tar ett par snabba, otroligt kraftfulla vingslag, lyfter och undkommer därmed den kollision som troligen hade blivit ödesdi-

ger för båda parter. Att köra motorcykel kan vara så mycket. Det kan vara allt från en skön, vacker eller dramatisk naturupplevelse till en adrenalinkick, när du testar gränserna. Men framför allt har motorcykellivet en social dimension, som kanske är väl så viktig som själva utförandet. Adventure Days är ett välordnat, roligt och mycket lärorikt arrangemang som innehåller allt detta. Du lär dig behärska din motorcykel bättre, du får testa dina gränser under ordnade former, men framför allt, får du uppleva ett trevligt umgänge med andra motorcyklister. Alla kan delta och du behöver absolut inte ha grusvana. Turerna är anpassade för alla, från nybörjare till avancerade åkare. Det enda du bör tänka på är att Adventure Days främst är anpassat för äventyrsmotorcyklar av typ BMW GS eller liknande. Kanske ses vi i Säfsen nästa år?

PS!

Mer info hittar du på adventuredays.se och du är även välkommen att kontakta mig om du har några frågor.

DS

Touring Brutale

Håkan Rosborg, text & foto

Nedanstående intryck är högst personliga och inte professionella. Men kanske lite underhållande.

Varför bege sig till andra sidan av Skåne bara för att få provköra en fet touringcykel. Jo för att kunna provköra två feta cyklar under lika förhållanden. Och hos samma handlare. Claesson i Bromölla. Provkörning tillsammans med en knutte som älskar sin BMW 1200. Vi erbjöds av säljare Anders en generös körning Ivösjön runt.

De feta är omskrivna i fackpressen under namnen KTM 1190 Adventure och BMW 1200 GS. Det skrivs att motorcykelns utveckling nått nya höjder med de här modellerna. Nu är jag ingen driven provkörare,

men tja. Jo kanske på motorsidan. Fantastiska motorer, speciellt KTM:en.

KTM:en då. 150 hästar som mest. Fyra körstilar finns programmerade. Flera olika skärmar med program kan knappas fram och därifrån går det att gå längre ned i programmen. Dessa domäner är utforskade av mig. Vid regn kan effekten strypas till 100 kusar medan standard och sport bjuder på alla hästar hemma. En helt klickfri växellåda. Sex växlar och kedja förstås. Cykeln går att växla utan att koppla, men det kräver viss tillvänjning. Själv föredrar jag handta-

get. Lättdoserad koppling som griper mer ju hårdare den belastas, hur detta nu fungerar. Antispinn finns men det provade jag inte då grus inte ingick i körsträckan. Har testat detta på en Triumph och det var en speciell känsla att känna hur motorn slog av.

ABS fram är också oprövat. Självrisken var 10 papp om jag skulle göra bort mig. Däremot testade jag under hård handbroms hur detta funkade bak och ABS:en tuggade in.

Jag vill ha god kontakt med marken vid stillastående och med sadeln i nedersta justeringsläget gav KTM:en mig känslan så där nätt och jämt. För övrigt lätt att justera sadelhöjden. En liten vindruta gick att manuellt justera upp och ned men kräver stillastående. I översta läget – så löjligt. Nästan inget skyddsvärde alls. Virvlar. Riktigt dåligt. De kunde välän härmat exempelvis Yamahas tourer.

Inga vibrationer i V-tvinn. Går oerhört jämt. Går att köra på ungefär tomgång på 3:ans växel utan att rycka. Och vilket drag. Ett härresande vrid. Ojoj. För första gången har jag lättat framhjulet på en touringcykel i modig fart. Utan att

jag önskade det. Den här cykeln skulle inte jag våga köra med fulla packfickor, packning bak och kanske passagerare. Jag är rädd att jag omedelbart skulle gå runt med hela härligheten.

Cykeln är riktigt styv i uppförandet. Även i högre hastigheter. Lite svårmanövrerad tyckte jag. Säljare Anders hos Claessons höll inte med. Han hade varit i Spanien på provkörningsdagar med KTM och sa att det gick att pressa cykeln på de kurviga vägarna. Han hade haft sista testdagarna och intygade att alla de cyklar de fick tillförfogande var oerhört hårt körda. Men KTM är kända för sin hållbarhet.

BMW:n är mycket snygg från sidan med sina synliga rördragningar. Ny motor med vattenkylda toppar enligt säljaren. Kändes mycket hemtam att köra konstigt nog. 125 hästar och draget var inte dåligt här heller men kan inte jämföras med förra cykeln. Krypkörning på högre växel går inte även om motorn var mjuk i personligheten. Vid avslag märks små vibrationer i sadeln.

Jag fann cykeln smidig och lätthanterad på vägen, även då farten gick upp. Gungade den fram och tillbaka

över väghalvan och den lydde mig utan protester. Växellådan är inte så smidig som på KTM även om det vanliga klonket saknades. Framgaffeln dyker inte vid inbromsning, vilket jag inte varit med om tidigare.

KNIX Lockarp

Den 27 juli var det tid för min första KNIX, som hade döpts till "Tjejdag". Underbar dag, lätta moln svävade på den blå himlen. Susanne Borgfors och jag körde dit tillsammans med två andra pigga tjejer och väl framme möttes vi av en trevlig syn... av huvudsakligen män. Så småningom dök det upp fler tjejer, men inte så många till. Har ingen koll på hur många deltagare vi var, men jag hade förmånen att få en alldeles egen instruktör (Jöns, f d pedagog)! Och vilken dag!! Lite hackigt blev det i början, men med tiden så fick jag upp både fart och teknik. Nu äntligen förstår jag vad alla glada miner gäller, när mina MC-kamrater talar om kurvtagning och KNIX. Nästa gång blir det BKK!

Ingrid Salmon Norén

Måndagskörningar på jämtska

Sture Lindberg, text & foton

Har man varit medlem i LTT några år så kan det där med måndagskörningar ha blivit en rätt etablerad vana. Under många år har jag försökt hänga på Nicklassons rundturer uppe vid Statoil om inte andra åtaganden eller vädret satt käppar i hjulen.

Sedan ett par år vistas jag under sommarperioden (läs myggsäsongen) i Jämtland, där Kersti (sambon) och jag dels slappar men också mellan varven försöker sköta Kerstis gamla ställe. Det ligger i Offerdal, cirka 6,5 mil nv Östersund. Till och från stannar det normal, svensk landsväg – asfalterad. Faktiskt riktig trevlig hojväg hela vägen, om man vid Krokom struntar i E14 och istället kör rakt fram i rondellen och vidare över Rödön och Frösön. I övrigt består det jämfört med skånska förhållanden

tämligen glesa vägnätet till stor del av grusvägar av varierande beskaffenhet – åtminstone i de trakter där jag mestadels far omkring.

Jag vill gärna vidmakthålla traditionen med måndagskörningar så det händer alltså att sådana utgår från samlingsplatsen alldeles utanför vårt garage. Den senaste (detta skrivs strax före midsommar) blev en runda på 6-7 mil. Efter den första biten på några kilometer asfalt fram till vägskalet "Valla" på länsväg 677 blev det vanlig "bonnväg" – grus fram till skylten

"Här slutar allmän väg" i byn Gärde. Sedan blir vägen mindre och efter några hundra meter passerar man en vägbom som uppenbarligen alltid är uppe. Den här smala vägen leder till Sulviken – vid norrsidan av Kallsjön. Omkring 6 mil genom nästan helt obebodda trakter. På några ställen, vid sjöar, finns sommarstugor men det är i princip allt. Gamla fåbodar och kojor finns här också men de ligger efter stickvägar in i skogen.

Den här måndagen valdes Sulviken bort – det skulle bli för långt. Istället blev det efter nå'n mil en väg till vänster som efter ytterligare ett par, tre mil kommer fram till asfaltväg i byn Kougsta. Det är ödsligt som attan här ute och där mobiltäckning saknas kan det nog ta lång tid innan man kan räkna med hjälp. Så det gäller att hålla sig på hjulen!

Övriga överraskningar får man vara beredd på – det här är vägar som ofta trafikeras av skogsmaskiner och de kan ställa till det! Den här gången var jag kanske lite väl optimistisk när jag på håll bedömt några svackor med en massa potthål i. Genomslag i fjädringen och ett par mindre luftturer

ovanpå sadeln gav signal till mig att slå av lite. Så fram till Kougsta fick det sedan rulla på lite mer odramatiskt.

Naturen är både storslagen och bitvis ödslig. Myr-/mossmarker har alltid fascinerat mig. Liksom Alvaret på Öland skapar de en särskilt stämning som jag är mycket svag för – det är något med det öppna, karga och ödsliga som tilltalar. Långa rakor på grusväg, upp och ned så som topografin fordrar, är också härliga att fara fram på.

Efter Kougsta är det asfalt fram till Kaxås. En bit av vägen går över en liten fin högmyr. Sedan kommer en kort serie kurvor i nedförsbacke. Det blir en perfekt avslutning på turen för sedan är det bara ett par kilometer till mitt garage. Där tar måndagsturerna slut.

Ingen Gräddhylla! Istället lite kvällsfika inne med Kersti. De andra får klara sig bäst de kan. Men det är ändå aldrig någon som kör med hela vägen, faktiskt inte heller någon som kommer till start! Det går inte ens ut en inbjudan till nå'n och det är naturligtvis så som jag vill ha det.

En gång gick färden till Frankrike och tillbaks. Dit

är det bara ett par – tre mil. Hållan ligger bara några kilometer bort! Till Hålland är det lite längre – några mil. Så lite utlandskänsla kan man kanske frammana, med lite fantasi!

Vilt ser man då och då. Älgmöten är vanliga och små grupper strörenar har jag stött på åtskilliga gånger. En gång var det riktigt nära – jag kom rakt in i en flock, alldeles efter en vänsterväng på ett litet krön mellan Frankrike och Kallsedet. Jag höll (förstod jag snabbt) lite väl raskt tempo och när de kom kutande ut ur skogen från vänster och plötsligt var runt mig på alla håll fick jag lite problem. Det gick dock galant trots tvärbromsning och renarna var nog minst lika överraskade som jag. De drog iväg åt alla håll!

Den röde utanför garaget.

Skogs- och rovfågel av olika slag ser man också. Och bara helt nyligen dök killen (?) på förra sidan upp efter vägen norr om Landögsjön. Den stannade till ute på vägen och kollade åt mitt håll. Jag hade tid att stanna, slå av motorn, fingra fram kameran och ta ett par bilder. Efter en stund tyckte han/hon nog att jag var tråkig och älgade lugnt vidare åt vänster in i skogen. Uppemot ett par minuter stod vi i alla fall och glodde på varann.

De är nyfikna, älgarna – speciellt de unga och så ser de inte så bra – men går allt bara lugnt till kan man vid ett möte få tillbringa en stund på för båda parter lagom avstånd och bara beundra det vackra djuret.

Så kan det också gå till på måndagar!

LTT:s styrelse

Foto: David Ehrenstråle

Ordförande	Reidar Karlsen	070-340 4540	presidenten@litt.nu styrelsen@litt.nu
Kassör	Bengt Johansson	073-056 6773	medlemsservice@litt.nu styrelsen@litt.nu
Ledamot	Pete Mace	070-280 0612	klubbmastaren@litt.nu oreruntgeneralen@litt.nu styrelsen@litt.nu
Ledamot	Lars Nicklasson	070-638 4045	styrelsen@litt.nu
Ledamot	Tord Andreasson	070-691 2341	styrelsen@litt.nu, webmaster@litt.nu facebook-admin@litt.nu klubbilder@litt.nu
Ledamot	Christer Olbecker	070-476 2865	styrelsen@litt.nu
Ledamot	Ingela Holmgren	070-913 4962	styrelsen@litt.nu facebook-admin@litt.nu

Uppdrag utanför styrelsen

Garageförman	Bengt Andersson	073-722 4183	garageforman@litt.nu
Revisor	Nils Bosrup	073-507 4850	nils@bosrup.nu
Revisor	Anders Holt	040-150 905	anders.tychobrahe@gmail.com
Valberedning*	Sture Lindberg	046-138 494	sture.lindberg@telia.com
Valberedning	Bengt Andersson	073-722 4183	ba69se@yahoo.se

*sammankallande

Klubbadress	c/o Bengt Johansson, Östen Undéns gata 192, 227 62 Lund
Plusgiro	14 82 46-2
Hemsida, Facebook	www.litt.nu, www.facebook.com/#!/groups/190221367717014/
ePost till hela klubben	klubbmedlemmar@litt.nu
Gnistgapet	Medlemstidning för Lund Touring Team
Redaktör, layout	David Ehrenstråle 070-941 5823 gnistgapet@litt.nu

Kalender 2013

September		
Måndag	2	Ut-och-köra. 19:00 från Statoil, Norra Fäladen.
Måndag	16	Ut-och-köra. 19:00 från Statoil, Norra Fäladen.
Fre-/söndag	13 - 29	Rhône dalen & Route Napoléon.
Oktober		
Lördag	5	Kiviksturen. Den årliga turen då vi kör till Österlen och spanar in äppeltavlan. Avfärd kl 10:00.
November		
Tisdag	5	Årsmöte. 19:00 Rock'n Rollkocken.

Den mest aktuella informationen hittar du på vår webbplats: www.ltt.nu

Välkommen till LTT:s ungdomssektion! Skojar bara. 4-åriga Ebba kör "motorcykel" på Lådbilslandet i Nykvarn. 3-hjulingen drivs av en gräsklipparmotor. Maxfart 3 km/h. Minimoto-cross kallas det. – Roligt, sa Ebba efteråt!

Fredrik Ehrenstråle, foto. David Ehrenstråle, text.

*Skriv
ut och sätt
på kylskåpsdörren!*